vinnost na zaměstnance, kteří vydáni jsou nebezpečenství s prací strojní spojenému, jest nade vší pochybnost zřejmo z předpisu odst. 3, který takovéto omezení stanoví toliko pro hospodářské podniky polní a lesní. Tím méně ovšem jest možno omezovati povinnost pojistnou na dělníky, kteří přímo při zařízení strojním jsou zaměstnáni, pokud se týče jeho používají.

Jestliže pak konečně stížnost — připouštějíc aspoň podmínečně pojistnou povinnost dělníků zaměstnaných při výrobě prádla — popírá naprosto, že by povinnost ta mohla se vztahovati také na zaměstnance obchodu, ježto prý tu jde o zcela samostatná spolu nesouvisející oddělení podniku, uvážil naproti tomu nejvyšší správní soud toto:

Stěžující si firma sama mluví o dvou odděleních téhož podniku, obě umístěna jsou v téže budově, dílem i témže patře. Ale ani po stránce provozovací není tu takového odloučení obou oddělení, jež by přecházení zaměstnanců z jednoho oddělení do druhého vylučovalo; to vysvitá z vlastních údajů firmy, zejména z ministerského rekursu, v němž se uvádí, že zřízenci výrobny prádla donášejí hotové prádlo do místností pro obchodní oddělení určených. Rovněž i živnostenský inspektor potvrdil, že přecházení dělníků a zřízenců ve veškerých místnostech není nijak omezeno. Se zřetelem k těmto okolnostem jest zcela odůvodněný názor, z něhož správní úřady vycházely, že totiž jde tu o jediný závod ve smyslu § 1 zák. úraz.; vývody stěžující si firmy nasvědčují jedině tomu, že závod rozdělen je ve dvě oddělení do jisté míry samostatná. Tato okolnost jest však pro spornou otázku pojistné povinnosti zcela nerozhodna. Neboť ze zásady §em 1 úraz. zák., jak shora vyloženo, vytýčené, že totiž pojištění podrobeni jsou veškeří dělníci závodu povinného (s jedinou výjimkou stran podniků polních a lesních stanovenou), vyplývá jako důsledek, že pojistná povinnost vztahuje se na veškery dělníky téhož závodu i tehdy, je-li rozdělen na dvě nebo více oddělení a předpoklady pojistnou povinnost zakládající dány jsou jen při oddělení jednom.

Jsou tedy všechny stížnosti vznesené námitky proti naříkanému rozhodnutí neodůvodněny i bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 279.

Řízení před nejv. správním soudem: Jsou-li tu dva sobě odporující údaje veřejných úřadů o dátu podání odvolání, odmítnutého pro opožděnost, nutno rozhodnutí naříkané, opírající se jen o záznam stěžovateli nepříznivý, zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 23. prosince 1919 č. 5447.)

Věc: Hynek Votava ve Strunkovicích proti zemské správní komisi v Praze stran stavby kolny.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Purkmistrovský úřad ve Strunkovicích výměrem z 20. května 1917 č. 191 vyzval Jana Cardu, domkáře a tesaře tamže, aby do 14 dnů odstranil prozatímní kolnu ve svém dvoře bez stavebního povo-

lení postavenou nebo zažádal o dodatečné stavební řízení. Výměrem pak z 20. července 1917 č. 481 udělil týž úřad jmenovanému povolení k přístavbě kolny při domu č. 9 v Strunkovicích dle předložených plánů. K odvoláním stěžovatele proti oběma výměrům podaným, zrušil je okresní výbor ve Vodňanech rozhodnutím z 18. října 1917 č. 1756. Když pak Carda odvolal se z rozhodnutí okresního výboru k zemské správní komisi, změnila tato naříkaným rozhodnutím rozhodnutí druhé stolice v ten smysl, »že se zamítá stížnost Hynka Votavy na výměr obecního úřadu v Strunkovicích z 20. července 1917 č. 481, jehož platnost se potvrzuje«, v ostatním pak stížnost Jana Cardy zamítla.

Prvou část rozhodnutí, která jediné jest stížností k nejvyššímu správnímu soudu brána v odpor, odůvodnila zemská správní komise takto: »Výměr obecního úřadu v Strunkovicích z 20. července 1917 č. 481 doručen byl Hynkovi Votavovi dle jeho písemného potvrzení 20. července 1917. Stížnost na tento výměr podána byla u obecního úřadu v Strunkovicích teprve 6. srpna 1917, tedy ve smyslu § 132 stav. řádu opožděně.«

Stížnost dovolávajíc se přiloženého podacího lístku, jakož i vyžádaného vyrozumění poštovního úřadu, dovozuje, že stěžovatelovo odvolání z výměru stavebního úřadu v Strunkovicích z 20. července 1917 dáno bylo na poštu 2. srpna 1917 a doručeno bylo tomuto úřadu 3. srpna 1917, tudíž ve lhůtě zákonem stanovené. Z tohoto důvodu navrhuje, aby rozhodnutí zemské správní komise v naříkané části bylo zrušeno jako nezákonné.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Výměr stavebního úřadu prvé stolice z 20. července 1917 byl stěžovateli, jak sám uvádí, doručen téhož dne, t. j. 20. července; odvolání z tohoto výměru stěžovatelem podané opatřeno jest úředním záznamem, v němž jako den podání označen jest 6. srpen 1917. Stěžovatel předkládá naproti tomu »vyrozumění« poštovního a telegrafního úřadu ve Vodňanech, tedy rovněž úřední doklad, dle kterého jeho odvolání došlo 3. srpna 1917, t. j. ještě ve lhůtě odvolací do rukou purkmistrovského úřadu v Strunkovicích.

Jsou tu tedy dva sobě odporující údaje různými úřady ověřené. Rozpor ten není ani obsahem spisů ani zněním naříkaného rozhodnutí odklizen a nejvyšší správní soud nejsa povolán, aby sám závažnost obou dokladů zkoumal a oceňoval, musil naříkané rozhodnutí, opírající se jen o záznam úřadu obecního dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudu zrušiti.

Č. 280.

Náklad na národní školství: I. * K uhrazení nákladů na zřízení a vydržování školy »z pohodlí« může býti obec úplně nebo z části přiškolená přidržena jen tenkráte, jestliže a pokud závazek takový na sebe vzala, a to buď dohodou mezi obcemi nebo jednostranným prohlášením při řízení učiněným, kterým převzala povinnost hraditi část nákladu dle zákonného klíče (§ 11 zák. ze dne 11. září 1880 č. 85 z. z. čes.). — II. * Předpisů §§ 10, 11 a 12 zák. ze dne 24. února 1873 č. 16 z. z., pokud se týče zák. ze dne 11. září 1880 č. 85 z. z. o úhradě nákladu na školy, který má nésti školní obec (§ 2 zák. z 24. února 1873 č. 16 z. z.), lze užíti jen tehdy, jde-li o školu nutnou.